Urma pierdută a unui drum unic printre întinderile astrale

On Septembrie 15, 2018

Fii în stare să-ți asiguri vizibilitatea în modul de a-ți pune amprenta asupra lumii, constituindu-te drept rezultat al unui eveniment care se întâmplă chiar acum sau s-a întâmplat deja.

Excursia mea în timp a continuat ca atunci când totul pare desprins dintr-o amintire magică, îndepărtată ca și cea a stelelor, dintr-o imagine a plăsmuirii unui drum aflat în trecutul unei memorii istorice neîmpărtășite, dintr-o șoaptă a luminii peste care s-a lăsat noaptea, sau dintr-o privire a Creatorului cuprins de nostalgia unei lumi apuse.

N-a fost o călătorie obișnuită, o năzuință tainică de a afla rostul unei lumi accesibilă doar unei descrieri narative, așa cum se întâmplă în cazul scriitorilor banali aflați în căutarea unui subiect miraculos. Ci, mai degrabă, a însemnat descoperirea unei aspirații stăruitoare spre clarviziunea gândirii, spre ecoul unei măreții nebănuite, de altădată. Orice clipă trecătoare poate deveni oricând mărturia unei povești nemuritoare.

Nu voi cere nimic de la mine însumi, nimic altceva decât stăruința de a înțelegere promisiunea unei arte de a-și salva artistul din sfera fenomenalului, transformată în bizar, de la singurul lucru care nu este niciodată prezent în visele sale: caracterul finit al lumii în care trăiește. Călătoria mult dorită, cu deschidere de noi porți de percepție a artisticului și proliferării esteticului, se oprește într-un moment din eternitatea destinului ascuns în spatele unui singur nume: Albrecht Dürer.

El constituie biruința care se bizuie pe trăirea profundă și intensă a unei opere de artă, o fărâmă de frumusețe și de armonie neînchipuită în mișcarea axei Pământului, similară cu cea a unui titirez, spre destinația unei simpatii deosebite pe care o port doar aștrilor ce trăiesc doar cu amintirea luminii lor, fără să-i părăsească vreodată.

Leadership: Ai încercat vreodată să ieși din tiparele unei relatări obișnuite despre evenimentele trecute, fără să-ți dorești să arăți o altă fațetă a unei imagini care oglindește întregul univers cuprins într-o singură clipă?

1496. Am ajuns lângă Durer, la fel cum a ajuns poetul persan Abu Nuwas în preajma califului Hārūn al-Rashīd, doar printr-o întâmplare, printr-o schimbare a ordinii cosmice, printr-o nesocotire a împlinirii semnelor timpului. În noaptea aceea cu lună plină m-am întrebat, cu libertatea pe care mi-o dădea depărtarea de lume și apropierea de stele, dacă aș fi în stare să-mi părăsesc atribuțiile de pionier în explorarea spațiului pentru a mă potrivi momentului prezent care trece atât de repede.

La lumina lumânării se oglindea mai acut universul complex, atât de contradictoriu, al artistului care abia schița "Portretul lui Friedrich Cel Înțelept". Atins de suflul Renașterii, Durer încerca să redea cu o eleganță nepăsătoare un chip sobru, dar plin de izvoare de lumină, încât să ofere privirilor imaginea unei personalități condusă nu de convingeri religioase, ci mai degrabă de convingerea sa într-un garant al protejării statului de drept.

Sunt sigur că prezența mea inopinată l-a inspirat să contureze cu tact și măiestrie, din câte o tușă de culoare, un profil psihologic al fermității și vitalității, un promotor al echilibrului și al îngăduinței, aducând totodată o perspectivă spirituală asupra înțelepciunii reincarnată mereu în fiecare generație. Clipa când l-am întâlnit se caracteriza printr-o intensă concentrare introspectivă ce putea fi accesată, de altfel, la oricare din portretele sale.

Portretele deveniseră niște voci ale universului, componente intime ale unui spațiu închipuit fără margini. Datorită mie, Durer a înțeles că singura cale de a determina trăsăturile alese ale unui caracter astral, este să încerci să naști o nouă cosmogonie așezând soarele în spațiul interplanetar, sau să-ți arogi dreptul de a stăpâni universul prin imaginea cu care se confruntă umanitatea într-o necuprinsă întindere de ruini, de lucruri și de lumi.

Leadership: Te poți gândi la tine ca la explorarea unei enigme care a contrariat cele mai luminate minți ale lumii vreme de sute de ani, fără să-ți reduci credibilitatea și imaginea la ceva care se împotrivește oricăror clipe trecătoare?

Totul. În liniile neprecise, în grația mișcărilor cu care amesteca culorile răspândite doar de lumina caldă a lumânărilor, era nădejde, încredere în viață. S-ar zice că voia să croiască inovativ o imagine pentru eternitate, o imagine care-i permitea să înfrunte lumea într-un timp al acumulărilor creatoare, un timp al unor fulmitoare schimbări la față, al unor dezvăluiri șocante, care parcă se repetă o dată la fiecare secol.

Stăteam lângă el, nemișcat, ca un model de înțelepciune care continuă să dăinuie peste veacuri, oglindind clarviziunea unor taine de nimeni dezlegate în afară de el. Cumva, l-am inspirat să trăiască mistuitoarea dorință de unicitate și de autodepășire, prin proiecția portretelor sale în plan spiritual. Durer devenise mai mult decât un pictor, devenise conștiința fermă a individualității artistice în care se oglindește complexitatea tematică a unui univers fără măsură temporo-spațială.

Ceea ce se face din pornire naturală, se face întotdeauna cu drag. Trebuia să-i dau impresia că-i liber în orice gest creativ, cu trimitere în universal. Şi, totuși, nu mă puteam împiedica să-mi pun întrebări despre întrebările pe care, probabil, și le punea el despre mine în timp ce-mi arunca priviri pline de nădejdi înăbușite, rugăminți aruncate cu ardoare despre ceva care nu poate exista decât ca și consecință a unui altceva.

O explorare a unei enigme ce nu poate fi pe deplin elucidată începe cu o imagine a răsturnării firescului. Simțeam că-mi ascunde ceva, o pornire spre revoltă în tot ceea ce face, o lucire a frumoasei structuri a adevărului în locul erorilor dărâmate, pentru a putea cuprinde o realitate pentru care doar ficțiunea sau nonficțiunea sunt insuficiente. Dar nu am insistat să-i deschid ascunsurile, l-am lăsat să se piardă în necunoscutele prezenței mele.

Leadership: Poți să justifici circumstanțele credibilității de a-ți livra arta ca potențiator de expresivitate a unei imagini de mare intensitate, fără să legi destinul tău de împrejurările exterioare ale unui eveniment memorabil?

Când portretul a fost terminat, expus în fața unei ferestre deschise, eu deja nu mai eram acolo. Timpul nu mi-a permis să rup mai mult din solemnitatea momentului meu istoric. Universul avea nevoie de mine în altă parte. Dar a fost suficientă șederea mea, de-o clipă astrală, cât să-i induc maestrului ideea că viața sa și destinul său au ceva divin, că orice gest și faptă a sa vin de la Dumnezeu.

El a continuat să privească spre cer în fiecare noapte. Asta se întâmpla deoarece el continua să știe tot, să vadă tot, să audă tot ce-am vorbit împreună, fiindcă prezența mea a rămas pentru totdeauna întipărită în memoria și în sufletul lui.

Câteva secole mai târziu, într-o noapte plină de stele, am surprins în fața unui șevalet destul de rudimentar, un bărbat care îmi amintea mult de pictorul de care fusesem încântat în Nürnberg. În toate privințele cunoașterii artei semăna cu Durer. Într-o dezordine de casă, el ședea pe un cufăr și vorbea în șoaptă cu cineva care părea mai curând un portret incert, fără contur, colorat într-un stil conservator.

Apoi, dându-și seama de prezența mea, începu să se îngrijoreze. M-a simțit, dar așa cum își face universul cunoscută prezența, printr-un impuls de creație amplificat de apariția unei inspirații de moment. De atunci, talentul lui a luat un avânt considerabil. Lumea își va aminti de el ca fiind autorul a 600 picturi, 300 gravuri și peste 2000 desene. Numele lui e Rembrandt.

Iar eu, încă nu mi-am terminat călătoria. Stelele încă strălucesc în noapte, în fiecare clipă când un artist își caută originalitatea și expresia sinelui. Voi fi întotdeauna prezent lângă cel care cheamă hazardul în ajutorul dezvoltării sale artistice. Voi rămâne fondul secret al memoriei cosmice care se lasă apelată de imaginația și puterea de expresie a celui care încearcă să transfigureze materia istorică în materie de artă, opunându-se amorfului.

Leadershipul este prezența pe care omul și-o asumă într-un cadru de raportare la timp în care el însuși devine împrejurarea și totodată întâmplarea ce marchează momentul decisiv al întâlnirii unui destin cu harul de a așeza cea mai profundă expresie a creativității în zona spiritualității.

Urma pierdută a unui drum unic printre întinderile astrale evidențiază capacitatea omului de a se constitui el însuși ca parte integrantă a universului atunci când contribuția pe care și-o aduce la extinderea lui este reprezentată de impactul pe care îl are în timp asupra istoriei lumii.

Source: https://neculaifantanaru.com/urma-pierduta-a-unui-drum-unic-printre-intinderile-astrale.htm